

2023.

SADRŽAJNI PLAN IZLOŽBI

MIRO ZOVKO „Suvremeni klasicizam“

LEO TOMIĆ „Umjetničke fotografije Omiša“

ŽARKO BAUČIĆ „Hommage ocu i materi“

PAUL WEBBER „Litografije“

GORAN GIZDAVČIĆ „Vodi me vodama“

ZORICA MUŠE „Teret feminizma“

MIRO ZOVKO – SUVREMENI KLASICIZAM

Pristup slikarstvu Mira Zovka - od motiva do motivacije, od predloška (antički reljefi i skulpture sa starogrčkih hramova) do usustavljene boje i forme hiperrealističkih likova - čini mi se jest i značajno pitanje prepoznavanja prošlostoljetnog i ovostoljetnog moderniteta i različito oplođenog likovnog predznaka, ili konkretnije ako djetinjstvo i mašta (stećci u rodnom kraju) na prisposodobiv i osoban način ispisuju čovjekovu biografiju onda ni "osnovne senzacije života" ničim nisu izbrisive, niti zanemarive.

Autorov "nostalgični simbolizam" (kao osvjedočeni modernitet nadrealističke provenijencije) nije, dakle, tek zbir simbola već svojevrsna sinteza figurativnog, alegoričkog i simboličkog. Što je sve veći povratak tom ' izvornom iskrištu' i nekonvencionalno 'očučavanje' za primarno, već po sebi metodologija modernog i kritičkog aktiviteta u svijetu prepunom neprepoznatljivih počela.

LEO TOMIĆ – UMJETNIČKE FOTOGRAFIJE OMIŠA

Autor je za svoju prvu samostalnu izložbu odabrao Omiš iz kojeg godinama crpi inspiraciju. Svojim razmišljanjem i kreativnošću stvara priče i vizije svog subjektivnog viđenja grada, pomoću kojeg može izraziti svoj duh, prenijeti osjećaje koji nadilaze materijali svijet, a to je ono što umjetnost fotografije čini drugačijom od čisto tehničkog pristupa istoj.

Hvatajući trenutke zaustavlja vrijeme, stvara priču kroz objektiv. Trenutak kada sunce dodirne more, a val obalu, jablani koji se propinju u nebo, nevera, igre galebova u zlatnom sutonu, samo su neki od motiva kojim portretira grad.

ŽARKO BAUČIĆ - HOMMAGE OCU I MATERI

Žarko Baučić rođen je 1951. u Splitu, a od 1975. živi i radi u Zagrebu. Oženjen je i otac dvoje djece. Osnovnu školu završava u Omišu, a srednju u Splitu. Na FSB-u Zagreb, diplomira iz područja unaprjeđenja poslovnih procesa, a na interdisciplinarnom međunarodnom postdiplomskom

studiju magistrira iz područja razvoja karijera poslovnih kadrova. U Italiji specijalizira područje vođenja i upravljanja razvoja karijera. Navedeno obrazovanje predstavlja rarietnu kombinaciju kompetencija: razvoj poslovnih procesa i razvoj ljudi koji vode te procese što rezultira novom paradigmom osposobljavanja za tržište rada putem održivog zapošljavanja. Tijekom 25-godišnjeg trenerskog iskustva razvija 100-tinjak Cro poslovnih timova. Tijekom 15-godišnjeg mentorskog pro bono iskustva potiče i razvija karijere preko 4000 studenata svih Cro sveučilišta. Na EU natjecanjima studenata u rješavanju poslovnih problema uspješno osposobljava Cro timove za 1. mjesto u Milanu; 2. mjesto u Londonu; 3. mjesto u Rimu.

Od 2009. amaterski se bavi slikarstvom te izrađuje više stotina radova morskog tematike u različitim ciklusima i na različitim podlogama s kombiniranim tehnikama. Svi radovi, osim spomenika kulturne baštine Omiša, predstavljaju zamišljene morske motive inspirirane osobnim doživljajima koji pričaju osobnu priču. Toj priči pridonosi provedeno djetinjstvo uz more te doživljaji putovanja Mediteranom i svim oceanima svijeta u mladosti. Samostalno izlaže na više izložbi u Zagrebu, ali i u tandemu sa sinom i njegovim umjetničkim fotografijama. Od 2012. amaterski se bavi izradom manjih skulptura te izradom 100-tinjak modela nakita.

PAUL WEBER – LITOGRAFIJE

Andreas Paul Weber (1. studenog 1893, Arnstadt – 9. studenog 1980, Schrettsaken) bio je njemački litograf, ilustrator i slikar.

Umjetnik istražuje vezu između umjetničkog htijenja i ljudskog iskustva rata, razmatrajući ih iz pozicije izravnog svjedoka koji svoj vizualni izričaj temeljili na osobnom iskustvu. U radovima se protežu teme posvećene rodnim odnosima u ratno doba, traumi, ulozi umjetnosti u procesima sjećanja, identiteta, otpora i memorijalizacije.

Njegova je interpretacija primjerena žestokoj imaginaciji, a svijet koji prikazuje napučen je ljudskim prikazama koje korespondiraju s grozotama ratne stvarnosti. One su provokacija i poziv na razmišljanje, potiču na akciju i intelektualni napor što je suprotno ugodi i pasivnosti tradicionalno shvaćenim "lijepim umjetnostima".

Premda se nasilje demonstriralo u svom apokaliptičkom obliku, ono nije moglo slomiti stvaralačku vitalnost umjetnika. Kao umjetnik on je poveo svoju bitku protiv nasilja, bitku za sjećanje, za obnovu, za nastavak života, za umjetnost. Bilo je u toj njegovoj stvaralačkoj borbi neopisivo mnogo prkosa, ali i ljubavi, nade i optimizma, što je u najtežim danima ulijevalo vjeru da će se rane u dušama ipak izliječiti.

GORAN GIZDAVČIĆ – VODI ME VODAMA

Autor fotografira vodu, more, rijeku, kišu,... Opisuje nam izgled čiste prirode i iznimne ljepote koji je naprosto zadan baš tako čaroban u mnoštvu trenutaka. Priroda se stalno mijenja i često ne vidimo tu ljepotu u kojoj živimo. Voda kao tema čest je izazov fotografima zbog specifične igre svjetla na površini. Tema je neiscrpna jer je i promjena svjetla neiscrpna.

Interakcija s ljudima je priča o nadahnuću. Fotografija bilježi naše misli jer blagodati vode mijenjaju način reflektiranja svjetla s naših lica.

Ništa nećemo doživjeti drugo gledajući fotografije do onoga što smo već imali u sebi. Što je fotografija – ona je svjetlo , vizualna senzacija. Ne fotografiramo predmete, pejzaže, ljude. Fotografiramo svjetlo na njima. Hvatamo sklad u trenutku. Zaustavljamo ga da bi ga uživali.

ZORICA MUŠE „Teret feminizma“

Torba kao originalno muški dodatak danas je prerasla u jedan od glavnih modnih obilježja koji se vezuje uz žene. Izradivši jednostavne bijele platnene torbe autorica je napravila izvrsnu podlogu za ostvarenje ovog rada. Oslikala ih je likovima vječno popularnih pin up djevojaka koje ovog puta ne poziraju za popularne kalendare koji su krasili sobu svakog vojnika u Drugom svjetskom ratu, niti pokušavaju podići moral radnika. U ovom slučaju prikazane su kao umjetnice. Jednako kao u svim zanimanjima pa tako i u umjetnosti žene kroz povijest moraju stvarati vlastiti put. Torbe puni kiparskim materijalima (glina, gips) koji simboliziraju težinu borbe koju su žene prošle kako bi danas stajale rame uz rame muškarcima, ravnopravne, u životu i umjetnosti.

Jedna od kontradiktornosti samog pokreta krije se u korištenju obnaženih pin up djevojaka, kako bi se dobila pažnja šire mase. Čak i danas, mnogo godina kasnije, jedno od unosnijih zanimanja, ali i jedno od rijetkih u kojem su žene plaćene više u odnosu na muškarce, manekenstvo, stavlja žene u bolji položaj isključivo radi njihovog tijela. Nije to jedini teret koji feminizam ima na svojim leđima. Za pokret koji u samoj svojoj srži ima jednakost, njegov početak krije tamniju stranu koja se u popularnoj kulturi „*Yes, We Can*“ slogana pokušava potisnuti i zaboraviti. U vrijeme nastanka feminizma i rasplamsavanja njegovog plamena, vodila se i bitka protiv rasne diskriminacije. Svi se možemo složiti da je glas feminizma danas jako snažan, al dokle odjekuje? Dok se feminizam bori protiv prenaplašene seksualnosti ženskih likova u video igricama i nametnutih standarda ljepote, na drugom kraju svijeta žene su još uvijek izložene spolnom osakaćivanju, prisiljavane ulaziti u brak dok su još djeca ili se njihova (nedokazana) prevara kažnjava prolijevanjem kiseline po licu. Svi znamo da se to događa, no to je negdje daleko, neki ljudi koji su nam strani, na kojima razmahani marketing modernog feminizma ne može izvući novac za sljedeću kampanju borbe protiv brijanja pazuha.

Feminizam, pokret sa plemenitim ciljem, kao i sve što je ljudska ruka stvorila ima greške. Te greške treba prepoznati i razbiti, kako bi teret postao minimalan a šetnja s torbom punom dobrih planova lagodnija.